

A tizenkét vendég

Mikor az Uristen megteremtette a világot, hat nap alatt (és mindennap csak egyetlen szavával megteremtette azt, amire az embereknek csak szükségük lesz), izzó tüzgolyót parancsolt az égre, ez a Nap volt, hogy melegítse és megtermékenyítse a Földet és világítson az embereknek, akik lakni fogják; felparancsolta az égre a Holdat és a csillagok százazreit is, hogy az éjtszakák ne legyenek olyan sötétek; forrásokat fakasztott a hegyekben és a forrásokból csermelyek, patakok, folyók és nagy folyamok lettek, hogy víz legyen a Földön, a vízből meg pára és felhős a felhőkből eső hulljon alá és öntözze és termékenyvé tegye a Földet, ha majd kerteket varázsolnak elő és szántóföldeket művelnek az emberek; erdőket teremtett, hogy legyen fa, amivel építhetnek és tüzelhetnek; a hegyek mélyében pedig érceket, hogy ekét és boronát és más szükséges szerszámokat, kaszákat, sarlókat, fejszéket és késeket kovácsolhasson magának az ember. Hogy házat építhessen magának, hogy szántsa fel a földjét s hogy learassa gabonáját, amikor megéri. Azt, hogy öljön is az ember, értve ezen azt, hogy más embert öljön, semmiképpen sem akarta a jó Isten, ezért: Ne ölj! a Tizparancsolat egyike, amelyeket szintén ő adott a világnak.

Megetremtette az angyalok miriádjait is. Saját szolgálatára sok milliót és más sok milliót azért, hogy minden jó embernek legyen a Földön egy őrangyala, aki megvédje, ha veszélyben a testi épsége, vagy az élete.

Mikor a Földre rendelt angyalok mind megvoltak, Isten le is küldte őket, hogy teljesítsék hivatásukat az emberek közt, de tizenkét angyalnak, akít kiválasztott a többiből, azt mondta a Teremtő:

— Ti még várjatok. Hadd oktassalak ki titeket, hogy mi dolgotok lesz a Földön az emberek közt.

— Urunk, Istenünk — mondta a Tizenkettő —, a legmélyebb alázattal és tisztelettel hallgatjuk parancsodat, de térdet hajtva előtted, kérünk, adj nekünk is nevet, mint a többieknek. Van Mihály és Gábor, van Uriel és Rafael és még számtalan másnevű angyal, hát üntess ki minket is azzal, hogy nevet adsz nekünk, Urunk, Teremtőnk.

— Meglesz, meglesz — válaszolta elnézőn a jó Isten. — És most hallgassatok a szavamra, figyeljetek!

— Te, sorban az első, neked ezt a nevet adom: *Január*. Te fogod megkezdeni az új évet és reményt és bizalmat fogsz önteni az emberek lelkébe. Ha jó volt az ó-esztendő, bizalommal lesznek, hogy az új esztendő még jobb lesz, mint a régi és ha rossz volt az ó-év, ha keserves küzdelmek közt mult el, remélni fogják, hogy a veled kezdődő új év már jobb lesz. Téged örömmel fognak üdvözölni az emberek és egymásnak boldog újévet fognak kívánni, de életed első napját ünnepnapnak rendelem, te Január, hogy templommal és imádkozással kezdjék meg az új évet az emberek.

— Te, sorban a második — folytatta az Isten a beszédet — *Február* a neved, jegyezd meg, fiam. Te majd vigságot viszel az em-

berek közé, rá is fér egy kis mulatozás azokra, akik egész éven át szorgalmasan dolgoztak. De, mert mulatozás közben nagyon vétkeznek az emberek: Hamvazószerda napjával figyelmeztess a világot, hogy bánja meg bűneit és vezekeljen önmegtartóztatással és böjttel.

— Te, sorban a harmadik, neked *Március* lesz a neved a Földön. Te véget fogsz vetni a télnek, aminek sok szegényember csak örülni fog és be fogod vezetni a tavaszt, ami gazdagnak és szegénynek, felnőtteknek és gyermeknek egyaránt örömeül fog szolgálni. Te ébreszted fel az alvó rügyeket, fákat, füveket, virágokat, hogy új kikelet legyen a Földön.

— Te, negyedik, fiam, te *Április* nevet kapod tőlem. Te folytatod a tavaszt, visszahozod az énekes madarakat, amelyek ősszel idegenbe repültek, zölddéd teszed a határt és belombosítod új levelekkel a fákat, bokrokat. És a Husvét szent ünnepével is te fogod köszönteni a világot.

— Ó, Mennyei Atyám — hálákkodott Április az Urnak, — ekkora kegy és kitüntetés szinte sok is...

— Most te következel, te ötödik — folytatta Isten a beszédét. — Neked *Május* a neved és te leszel a világnak nagy örömmel fogadott vendége. Virágfakasztó májusnak fog nevezni és amerre csak lépsz, virágpompa és ezer szín és illatár lesz mindenütt a nyomodban. De jól viseld magadat, három fagyos kísérodet féken tartsd, hogy jég-hideg lehelletükkel kárt ne tegyenek a virágzó világnak. Egyébként te leszel az első, aki tömegesen csalja ki az embereket a városból a szabadba és versenyt fognak énekelni a pacsirtákkal és a rigókkal az emberek.

— Te, sorban a hatodik, neked *Június* lesz a neved lent a Földön. Piros Pünkösd ünnepével te fogod köszönteni a világot és minden rózsabimbót a kertekben majd te nyitsz ki. Nagybirtokos és kisgazda egyformán örülni fog a jöttödnek, mert a te dolgozod lesz, Junius, hogy kalászbá szökkentsd a vetést. Igyekezz is, fiam, hogy Péter-Pál napjára mindennel rendesen elkészülj.

— Neked, hetediknek, *Július* a neved. Te fogod megkezdeni a legmagasztosabb, legfőnségesebb, legszentebb munkát, az aratást. Mint templomi harangszó, olyan is a kaszapengés a földeken, istentisztelet a munka, amely ott folyik és a gabonakereszték a földeken szintén olyan keresztek, amelyek előtt kalapot kell emelni.

— Te, sorban a nyolcadik, te az *Augusztus* nevet kapod tőlem. Te folytatod Július munkáját, megszáritod a gabonát a csépléshez és sokfajta izes gyümölcsöt érlelsz a fákon. Az új lisztből sült kenyéret augusztusban szegi meg a Föld népe és felém fordul haláljával a gazda, hogy megáldottam a két keze munkáját s hogy a homloka ve-rejtékéből kenyér lett.

— Te, sorban a kilencedik, *Szeptember* a neved. Tereád is magasztos hivatás vár. Te nyitogatod ki az iskolák kapuit, amelyek tíz hét óta zárva voltak, mert szünidő volt és újból odaülteted az ifjú népet a tudomány szent forrásai mellé. És a szőlőt is te érleled. Szeptember.

— Te pedig, a tizedik a sorban, *Október* a neved. Te folytatod

Szeptember munkáját és hegyen-völgyön szüretet tartsz. Itt szőlőt, ott almát, körtét és diót; te is kedvelt vendége leszel a világnak, mert megtöltöd a hordókat, megtöltöd gyümölcsesel a kamrákat.

— Te, sorban a tizenegyedik, *Novembernek* nevezlek. Te a kegyelet hirdetője leszel a világnak. Halottak napján a temetőkbe fogod kizarándokoltatni az embereket, hogy leróják a halottak iránti kegyeletüket és imádkozzanak másvilági üdvösségükért. Szent kötelesség a kegyelet, éppen olyan szent, mint a parancsom: Tiszteld apádat és anyádat...

— Végül te, sorban a tizenkettedik — fejezte be beszédét a Teremtő —, te *December*, neked kicsinyek és nagyok egyaránt csak örvendeni fognak. Te hozod a világnak a Karácsonyt és nem egészen három héttel hamarabb meglátogattatod Mikulással a kicsinyeket. Kedvelt vendége leszel a világnak, te *December*. És te fogod befejezni az évet, hogy utánad Január azonnal megkezdje az ujat és így lesz ez örökkön-örökre.

— Ó, köszönjük, Teremtő Atyánk — borult le a Tizenkettő az Ur előtt —, hogy nevet adtál nekünk és hivatást s hogy igazságos bölcseséged úgy rendelte, hogy egyikünk se irigykedjék a másikra, mert mindegyikünk hivatása egyformán felemelő és magasztos lesz.

Csermely Gyula.

Hit és honszeretet

*Ezer éve, hogy a magyar idejött,
Ezer évig ezer vésszel küszködött,
Ezer évig mi tartá fenn a magyart?
Dolgos keze, hívő hite: eke s kard!*

*Ekéjével művelte a föld rögét,
Hős kardjával véde ősi örökét,
Gyász éjjelén bizva nézte az eget,
Csillaga volt: a hit és honszeretet.*

*Gonosz ellen osztot rá bár száz halált,
Uj erővel mindég újra talpraállt.
Szántott-vetett, kardot fogott kezébe
S ment előre: az Uristen nevébe!*

*Felettünk most újra boros lett az ég,
Lelkünkben hit s honszeretet lángja ég.
Minden poklon átsegíti a magyart
Dolgos keze, hívő hite: eke s kard!*

Lampérth Géza.